

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-574/21-1

Υπόθεση C-574/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

20 Σεπτεμβρίου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Nejvyšší soud České republiky (Τσεχική Δημοκρατία)

Ημερομηνία της διατάξεως του αιτούντος δικαστηρίου:

29 Ιουνίου 2021

Ενάγων πρωτοδίκως/Αναιρεσείδων:

QT

Εναγομένη πρωτοδίκως/Αναιρεσίβλητη:

O2 Czech Republic a. s.

[...]

ΔΙΑΤΑΞΗ

Το Ανώτατο Δικαστήριο [...], στην υπ' αριθ. 60 C 100/2014 υπόθεση με αντικείμενο την αγωγή του [...] **QT** κατά της **O2 Czech Republic a. s.** [...] ενώπιον του Obvodní soud pro Prahu 4 (4ου πρωτοδικείου Πράγας, Τσεχική Δημοκρατία) με αίτημα την καταβολή ποσού 2 023 799 CZK πλέον τόκων, έκρινε επί της αιτήσεως αναιρέσεως την οποία άσκησε ο ενάγων κατά της αποφάσεως του Městský soud v Praze (εφετείου Πράγας, Τσεχική Δημοκρατία), της 27.11.2019, με αριθμό 72 Co 302/2019-939, ως εξής:

I. [...]

II. Το Ανώτατο Δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να απαντήσει στα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«Έχει η φράση «προμηθειών που χάνει», στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, της οδηγίας 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για το συντονισμό των δικαίων των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες), την έννοια ότι συνιστά τέτοια προμήθεια και η προμήθεια για τη σύναψη συμβάσεων που ο εμπορικός αντιπρόσωπος θα είχε συνάψει, αν δεν είχε λυθεί η σύμβαση αντιπροσωπείας, με πελάτες τους οποίους έφερε στον αντιπροσωπευόμενο ή με τους οποίους προήγαγε σημαντικά τις εμπορικές συναλλαγές;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, υπό ποιες προϋποθέσεις ισχύει το ίδιο και ως προς τις καλούμενες “εφάπαξ προμήθειες” για τη σύναψη σύμβασης;»

Σ κ ε π τ ι κ ό :

I.

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον των τσεχικών δικαστηρίων

- 1 Ο ενάγων [νυν αναιρεσείων] στην υπόθεση αυτή ζήτησε, στο πλαίσιο αγωγής εμπορικού αντιπροσώπου προς αποζημίωση, να υποχρεωθεί η εναγομένη [νυν αναιρεσίβλητη] να του καταβάλει το ποσό των 2 023 799 CZK, πλέον τόκων υπερημερίας.
- 2 Το Obvodní soud v Praze 4 (4ο πρωτοδικείο Πράγας, Τσεχική Δημοκρατία), με την πρώτη κατά σειρά απόφασή του, η οποία εκδόθηκε στις 14.09.2015, [...] έκανε αρχικώς εν μέρει δεκτή την αγωγή, όμως το Městský soud v Praze (εφετείο Πράγας, Τσεχική Δημοκρατία), ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, εξαφάνισε, με διάταξη της 16.03.2016 [...], την πρωτόδικη απόφαση λόγω πλημμελούς εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου για επανεξέταση.
- 3 Το Obvodní soud v Praze 4 (4ο πρωτοδικείο Πράγας), με τη δεύτερη κατά σειρά απόφασή του, η οποία εκδόθηκε στις 30. 01. 2019 [...] απέρριψε την αγωγή.
- 4 Τα κατώτερα δικαστήρια έχουν προβεί στις εξής διαπιστώσεις όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά:

Την 01.01.1998 συνήφθη μεταξύ του ενάγοντος και της εταιρείας της οποίας η εναγομένη είναι νόμιμη διάδοχος (επίσης στο εξής: εναγομένη), σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας με αντικείμενο τον καθορισμό των όρων της εμπορικής αντιπροσωπευσης, την προσφορά και την πώληση τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών που παρείχε η εναγομένη στο πλαίσιο των δικτύων NMT 450 και GSM, την προμήθεια και την πώληση κινητών τηλεφώνων, εξαρτημάτων τους καθώς και, ενδεχομένως, άλλων προϊόντων και συνδρομητικών υπηρεσιών. Στις 31.03.2010 η έννομη σχέση μεταξύ των μερών λύθηκε κατόπιν καταγγελίας της σύμβασης από την εναγομένη.

Δυνάμει της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας, ο ενάγων δικαιούται εφάπαξ αμοιβή για όλες τις συμβάσεις που έχει συνάψει επ' ονόματι της εναγομένης. Ο ενάγων έφερε μεν, το 2006 και το 2007, νέους πελάτες στην εναγομένη και συνήψε νέες συμβάσεις με υφιστάμενους πελάτες, παραδείγματος χάριν για κάποιο άλλο προϊόν ή για παράταση των συμβάσεων με αυτούς, όμως ακόμη και αν ληφθεί υπόψη η μέγιστη διάρκεια συνδρομής, η οποία ανερχόταν κατά τα έτη εκείνα σε 30 μήνες το πολύ, η ισχύς των ως άνω συμβάσεων είχε ήδη λήξει στις 31.03.2010, ημερομηνία λύσης της συμβατικής σχέσης μεταξύ των μερών. Όσον αφορά τα έτη 2008 και 2009, οι συνδρομές που ήταν ακόμη ενεργές στις 31.03.2010 ανέρχονταν συνολικά σε 431, εκ των οποίων οι 155 αφορούσαν νέες συμβάσεις και οι 276 αφορούσαν περιπτώσεις μεταβολής σε ήδη υπάρχουσα συνδρομή. Επομένως, ο ενάγων απέδειξε ότι είχε φέρει νέους πελάτες στην εναγομένη, καθώς και ότι είχε αυξήσει τον κύκλο εργασιών με τους υφιστάμενους πελάτες. Για τη δραστηριότητά του αυτή, ο ενάγων έλαβε από την εναγομένη την οφειλόμενη αμοιβή.

- 5 Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο επισήμανε ότι ο ενάγων όφειλε να προσδιορίσει με σαφή και συγκεκριμένο τρόπο ποια οφέλη αντλεί η εναγομένη από τις συναλλαγές αυτές, πράγμα το οποίο δεν έπραξε. Εξ αυτού συνήγαγε ότι ο ενάγων δεν απέδειξε ότι η εναγομένη διατήρησε, ακόμη και μετά τη λήξη της συνεργασίας τους, ουσιαστικά οφέλη από τους πελάτες που έφερε ο ενάγων. Ως εκ τούτου, δεν εξέτασε λεπτομερέστερα την επιπλέον προϋπόθεση της καταβολής αποζημίωσης, δηλαδή το αν είναι δίκαιη. Για τον λόγο αυτό, απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη.
- 6 Το Městský soud v Praze (εφετείο Πράγας), ενώπιον του οποίου ασκήθηκε έφεση από τον ενάγοντα, επικύρωσε, με την απόφαση που μνημονεύθηκε στην κεφαλίδα ανωτέρω, την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, στηριζόμενο στις πραγματικές διαπιστώσεις του τελευταίου.
- 7 Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο υπογράμμισε ότι είχε συμφωνηθεί, για τις υπηρεσίες μεσολάβησης του ενάγοντος στη σύναψη συμβάσεων, εφάπαξ προμήθεια η οποία είχε εν προκειμένω καταβληθεί ολοσχερώς στον ενάγοντα, προσέθεσε δε ότι, κατά την εκτίμησή του, η επιχειρηματολογία του ενάγοντος ως προς το ζήτημα των προμηθειών που θα δικαιούνταν άπαξ και πραγματοποιούσε περαιτέρω συναλλαγές με υφιστάμενους ή με νέους πελάτες δεν δικαιολογεί την αναγνώριση δικαιώματος αποζημίωσης κατά την έννοια του § 669 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (νόμου αριθ. 513/1991 Sb., εμπορικού κώδικα), όπως ίσχυε έως τις 31.12.2013 (στο εξής: εμπορικού κώδικα). Ο ενάγων έφερε μεν νέους πελάτες και αύξησε τον κύκλο εργασιών με τους υφιστάμενους πελάτες, από τους οποίους η εναγομένη μπορούσε να επωφεληθεί και μετά τη λύση της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας, αλλά για τις συναλλαγές αυτές η τελευταία είχε ήδη καταβάλει στον ενάγοντα προμήθεια σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας, οπότε η καταβολή αποζημίωσης δεν θα ήταν δίκαιη κατά την έννοια του άρθρου 669, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εμπορικού κώδικα και, εξ αυτού του λόγου, βασίμως απορρίφθηκε η αγωγή.

- 8 Ο ενάγων άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου.
- 9 Ο αναιρεσείων εγείρει ενώπιον του ακυρωτικού δικαστηρίου ένα ζήτημα το οποίο επιλύθηκε μεν από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο συμφώνως προς τη νομολογιακή πρακτική του ακυρωτικού δικαστηρίου, πλην όμως θα έπρεπε, κατά την άποψή του, να επιλυθεί διαφορετικά κατ' αναίρεση. Ο αναιρεσείων διαφωνεί με το νομικό συμπέρασμα του Nejvyšší soud (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Τσεχική Δημοκρατία) ότι η προμήθεια που χάνεται, κατά την έννοια του άρθρου 669, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εμπορικού κώδικα, είναι η προμήθεια την οποία ο εμπορικός αντιπρόσωπος «θα εισέπραττε διαφορετικά για ήδη πραγματοποιηθείσες συναλλαγές» [βλ., ως συναφείς, τις αποφάσεις του Nejvyšší soud (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 26.10.2011, αριθ. 32 Cdo 3359/2011, ECLI:CZ:NS:2011:32.CDO.3359.2011.1, της 17.12.2013, αριθ. 32 Cdo 534/2012, ECLI:CZ:NS:2013:32.CDO.534.2012.1, και της 27.10.2015, αριθ. 23 Cdo 1531/2015, ECLI:CZ:NS:2015:23.CDO.1531.2015.1). Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι οι προμήθειες που χάνονται είναι οι προμήθειες τις οποίες θα είχε εισπράξει υποθετικά ο εμπορικός αντιπρόσωπος στο μέλλον, δηλαδή εκείνες που έχασε από συναλλαγές τις οποίες ο αντιπροσωπευόμενος πραγματοποίησε μετά τη λύση της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας με πελάτες που έφερε ο εμπορικός αντιπρόσωπος ή σε σχέση με τους οποίους αύξησε σημαντικά τον κύκλο εργασιών.

II.

Εφαρμοστές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (νόμος αριθ. 513/1991 Sb., εμπορικός κώδικας), όπως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2013:

Άρθρο 669

(1) Σε περίπτωση λύσης της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας, ο εμπορικός αντιπρόσωπος δικαιούται αποζημίωση, αν

α) ο εμπορικός αντιπρόσωπος έφερε νέους πελάτες στον αντιπροσωπευόμενο ή προήγαγε σημαντικά τις υποθέσεις με τους υπάρχοντες πελάτες και ο αντιπροσωπευόμενος διατηρεί ουσιαστικά οφέλη που προκύπτουν από τις υποθέσεις με τους πελάτες αυτούς, και

β) η καταβολή της αποζημίωσης αυτής είναι δίκαιη, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων και ιδιαίτερα των προμηθειών που χάνει ο εμπορικός αντιπρόσωπος και οι οποίες προκύπτουν από τις υποθέσεις με τους πελάτες αυτούς· στις περιστάσεις αυτές περιλαμβάνεται επίσης η εφαρμογή ή μη ρήτρας μη ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 672α.

III.

Εφαρμοστέο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 10 Οδηγία 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για τον συντονισμό των δικαίων των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) (στο εξής: Οδηγία).

Άρθρο 17

(1) Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για να εξασφαλίζεται στον εμπορικό αντιπρόσωπο, μετά τη λύση της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας, κατ' αποκοπή αποζημίωση σύμφωνα με την παράγραφο 2 ή ανόρθωση της ζημίας σύμφωνα με την παράγραφο 3.

(2)

α. Ο εμπορικός αντιπρόσωπος δικαιούται κατ' αποκοπή αποζημίωση εάν και εφόσον:

- έφερε νέους πελάτες στον εντολέα ή προήγαγε σημαντικά τις υποθέσεις με τους υπάρχοντες πελάτες και ο εντολέας διατηρεί ουσιαστικά οφέλη που προκύπτουν από τις υποθέσεις με τους πελάτες αυτούς, και
- η καταβολή της αποζημίωσης αυτής είναι δίκαιη, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων και ιδιαίτερα των προμηθειών που χάνει ο εμπορικός αντιπρόσωπος και οι οποίες προκύπτουν από τις υποθέσεις με τους πελάτες αυτούς. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέψουν ότι στις περιστάσεις αυτές συμπεριλαμβάνεται επίσης και η εφαρμογή ή μη ρήτρας μη ανταγωνισμού με την έννοια του άρθρου 20.

IV.

Λόγοι της υποβολής προδικαστικού ερωτήματος

- 11 Η Οδηγία αποσκοπεί στην εναρμόνιση των νομοθεσιών των κρατών μελών οι οποίες ρυθμίζουν τις έννομες σχέσεις των μερών σε συμβάσεις εμπορικής αντιπροσωπείας. Ειδικότερα, έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει την προστασία των εμπορικών αντιπροσώπων στις σχέσεις τους με τους αντιπροσωπευόμενους και, προς επίτευξη του σκοπού αυτού, θεσπίζει, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 13 έως 20, κανόνες που διέπουν τη σύναψη και τη λύση της σύμβασης αντιπροσωπείας (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 23.03.2006, Honyvem Informazioni Commerciali, C-465/04, ECLI:EU:C:2006:199, σκέψεις 18 και 19, ή και απόφαση του Δικαστηρίου της 26.03.2009, Turgay Semen, C-348/07, ECLI:EU:C:2009:195, σκέψη 14). Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, αποκλείεται, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οποιαδήποτε ερμηνεία του άρθρου 17 της Οδηγίας η οποία μπορεί να αποβεί εις βάρος του εμπορικού αντιπροσώπου (βλ. και λοιπές παραπομπές στην απόφαση του Δικαστηρίου της 19.04.2018, Conseils et mise en relations [CMR] SARL, C-645/16, ECLI:EU:C:2018:262, σκέψη 35).

- 12 Το δίκαιο της Τσεχικής Δημοκρατίας βασίζεται σε σύστημα αποζημίωσης, καθότι η διάταξη του άρθρου 17, παράγραφος 2, της Οδηγίας έχει μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη. Το ίδιο σύστημα προβλέπεται, μεταξύ άλλων, από τις ισχύουσες διατάξεις του δικαίου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Turgay Semen C-348/07, σκέψη 16).
- 13 Με την υπ' αριθ. 32 Cdo 3359/2011 απόφαση της 26.10.2011, το Nejvyšší soud (Ανώτατο Δικαστήριο) εξέφρασε (αν και μόνον ως obiter dictum) τη γνώμη ότι ως προμήθεια που θα είχε χάσει ο εμπορικός αντιπρόσωπος εξαιτίας της λύσης της εμπορικής αντιπροσωπείας πρέπει να νοείται η προμήθεια την οποία διαφορετικά (ήτοι σε περίπτωση που δεν λυόταν η σύμβαση αντιπροσωπείας) θα εισέπραττε για ήδη πραγματοποιηθείσες συναλλαγές, δηλαδή για συμβάσεις οι οποίες ήταν είτε νέες είτε συνεπάγονταν σημαντική αύξηση του κύκλου εργασιών. Η γνώμη αυτή του Nejvyšší soud (Ανωτάτου Δικαστηρίου) επιβεβαιώθηκε επίσης, με την υπ' αριθ. 32 Cdo 534/2012 απόφαση της 17.12.2013, με την υπ' αριθ. 23 Cdo 1531/2015 απόφαση της 27.10.2015, καθώς και με άλλες αποφάσεις, με συνέπεια να δημιουργηθεί πάγια νομολογιακή πρακτική.
- 14 Αντιθέτως, στη γερμανική νομολογία και θεωρία παρατηρείται η αντίστροφη τάση, καθώς γίνεται δεκτό ότι η προμήθεια που χάθηκε από τον εμπορικό αντιπρόσωπο είναι η προμήθεια για τη σύναψη συμβάσεων την οποία ο εμπορικός αντιπρόσωπος θα είχε εισπράξει, σε περίπτωση υποθετικής συνέχισης της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας, από μελλοντικές συναλλαγές μεταξύ του αντιπροσωπευόμενου και των πελατών που έφερε ο εμπορικός αντιπρόσωπος στον αντιπροσωπευόμενο ή των πελατών του τελευταίου σε σχέση με τους οποίους αύξησε σημαντικά τον κύκλο εργασιών (βλ., σε σχέση με τη νομολογία του Ανωτάτου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, Busche in Oetker, Hartmut, Συλλογικό Έργο Kommentar zum Handelsgesetzbuch (HGB). 4. Aufl. München: C.H. Beck, 2021, HGB § 89b, pkt. 22· Strobl in Mühener Kommentar zum HGB 5 Aufl., 2021, HGB § 89b, pkt. 104· βλ. παραδείγματος χάριν την υπ' αριθ. II ZR 19/57 απόφαση του Ανωτάτου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου της 13.05.1957, η οποία έχει δημοσιευθεί επίσης στο νομικό περιοδικό Neue Juristische Wochenschrift 1957, 1028). Το συμπέρασμα αυτό απορρέει και από το περιεχόμενο του άρθρου 89b, παράγραφος 1, σημείο 2, του γερμανικού εμπορικού κώδικα ως είχε πριν από την τροποποίηση του 2009, το οποίο αναφερόταν ρητώς σε συμβάσεις που θα συνάπτονταν στο μέλλον.
- 15 Από τη γερμανική νομολογία και νομική θεωρία συνάγεται ότι, σε περίπτωση εφάπαξ προμηθειών (Einmalprovisionen), ο εμπορικός αντιπρόσωπος δεν χάνει καμία προμήθεια. Για παράδειγμα, δικαστήριο του Μονάχου έκρινε, με την υπ' αριθ. 10 HK O 3966/10 απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 2011, ότι η εφάπαξ προμήθεια για τη σύναψη σύμβασης καλωδιακής σύνδεσης δεν αποτελεί προμήθεια την οποία χάνει ο εμπορικός αντιπρόσωπος. Το εθνικό δικαστήριο κατέληξε στο ως άνω συμπέρασμα στηριζόμενο στον εφάπαξ χαρακτήρα της προμήθειας: «η εφάπαξ προμήθεια συμφωνείται προς αντιστάθμιση της μειονεκτικής θέσης του εμπορικού αντιπροσώπου, η οποία συνδέεται συνήθως με

τη λύση της σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας». Σε ανάλογο συμπέρασμα κατέληξε ανώτερο δικαστήριο της Κολωνίας με την υπ' αριθ. 19 U 109/14 απόφαση της 19ης Ιουνίου 2015, η οποία είναι προσβάσιμη μέσω της ηλεκτρονικής βάσης δεδομένων Beck-online.de υπό τον κωδικό αναφοράς BeckRS 2015, 19345 (βλ. ιδίως σκέψεις 44, 45), ενώ υπογράμμισε ρητώς ότι η αναγνώριση δικαιώματος προς αποζημίωση είναι δυνατή ακόμη και αν δεν υπάρχουν προμήθειες που χάθηκαν. Ομοίως, σε σχετικά σχόλια της γερμανικής νομικής θεωρίας αναφέρονται τα εξής: «Αν χορηγείται εφάπαξ προμήθεια, τότε σύμφωνα με την ισχύουσα μέχρι σήμερα άποψη [δηλαδή την κρατούσα άποψη πριν από την τροποποίηση του άρθρου 89 του γερμανικού εμπορικού κώδικα το 2009, σε συνέχεια της αποφάσεως Turgay Semen C-348/07], δεν νοείται απώλεια προμήθειας εφόσον δεν μπορούσε να αναμένεται στο μέλλον καμία συναλλαγή με τους πελάτες τους οποίους έφερε ο εμπορικός αντιπρόσωπος. Το ζήτημα αυτό ανακύπτει κυρίως στις μακροχρόνιες συμβάσεις, όπου η μεσολάβηση αμείβεται άπαξ διά παντός με την καταβολή προμήθειας κατά τη σύναψη της σύμβασης». (βλ. επίσης λοιπές παραπομπές στη νομική θεωρία EMDE, Raimond. Vertriebsrecht: §§ 84–92c HGB. Handelsvertreterrecht -Vertragshändlerrecht – Franchiserecht. 3. neu bearbeitete und erw. Aufl. Berlin: De Gruyter, 2014, HGB § 89b, pkt 228).

- 16 Υπό το πρίσμα της νομολογίας και της θεωρίας που μνημονεύθηκαν στις προηγούμενες σκέψεις και που έρχονται σε αντίθεση προς την πάγια νομολογιακή πρακτική του Nejvyšší soud (Ανωτάτου Δικαστηρίου), τίθεται οπωσδήποτε, λόγω αμφιβολιών, ζήτημα όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, της Οδηγίας, το οποίο μπορεί να επιλυθεί αποκλειστικώς και μόνον από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως αρμόδιο δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 47, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και του άρθρου 36, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Τσεχικής Δημοκρατίας, τα οποία δεσμεύουν αμφοτέρωτα το Nejvyšší soud (Ανώτατο Δικαστήριο).
- 17 Δεδομένου ότι η ερμηνεία του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, της Οδηγίας είναι αναγκαία για να κριθεί εν προκειμένω το ζήτημα του δικαιώματος του εμπορικού αντιπροσώπου προς αποζημίωση, δεδομένου ότι το Nejvyšší soud (Ανώτατο Δικαστήριο) είναι δικαστήριο του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου κατά την έννοια του άρθρου 267, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΣΛΕΕ) και δεδομένου, ταυτόχρονα, ότι δεν συντρέχει καμία εκ των εξαιρέσεων από την υποχρέωση υποβολής ερμηνευτικού προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο [καθώς η ερμηνεία του γράμματος του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, της Οδηγίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως acte clair ή acte éclairé - βλ. απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση CILFIT, C-283/81], το Nejvyšší soud (Ανώτατο Δικαστήριο) οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατ' εφαρμογήν της διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

[...]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ